

La frase del dia

“En alguns llocs ja no es pot dir res a una dona”

Plácido Domingo, TENOR. ACUSAT D'ASSETJAMENT SEXUAL PER VINT DONES

Tribuna

David Vallespín Pérez. Catedràtic de Dret Processal de la Universitat de Barcelona

Universitat precaritzada?

Aquests dies hem pogut constatar una important activitat reivindicativa als campus universitaris. Han estat moltes les notícies vinculades amb les demandes de millor finançament per part de les rectores i rectors, així com pel que fa a les respostes del govern de la Generalitat a compte del pressupost del 2020. Malgrat tot, la informació compartida, més enllà de mostrar grans titulars on es parla de la necessitat de “milions d'euros”, fa difícil saber, si no s'aclareix amb una comparació real, què és el que realment representa per al funcionament diari de les nostres institucions d'educació superior.

ES PROMETEN ENTRE 100 i 120 milions d'euros a les universitats (se suposa que només a les set públiques) respecte al pressupost del 2017, quan des de llavors s'han aplicat uns increments salarials a tots els empleats públics que es menjarien un mínim de 2/3 parts d'aquest increment. Si sumem la legítima reclamació dels investigadors en formació vers els efectes retroactius de l'increment salarial contingut a l'EPIF, així com la possibilitat de gaudir d'un quart any de contracte en cas de no haver acabat la tesi, hem de concloure que la disponibilitat real de l'increment promès encara seria més limitada.

UN INCREMENT que encara queda lluny dels més de 900 milions d'euros del màxim històric del 2009. Si afrontem una anàlisi comparativa en la qual s'eliminin els sobrecostos afegits derivats dels increments salarials, encara hi hauria una diferència de 150 milions d'euros per poder parlar, seriosament, de retornar a una situació anàloga a la del moment anterior a la crisi. La meitat d'aquesta diferència s'ha cobert mitjançant l'augment d'ingressos de matrícula (s'estima, per les declaracions del govern, que una rebaixa del 30% del preu de matrícula costaria 60 milions d'euros, mentre que tornar al preu d'abans de la pujada suposaria una rebaixa del 40% del preu màxim actual). En conseqüència, la

universitat, davant de la política social continguda en els pressupostos, no ha recuperat, a diferència d'altres sectors realment prioritaris per al govern, el seu finançament precrisi.

SERÀ IMPORTANT constatar també si els 25-30 milions d'euros de diferència respecte a la situació de pròrroga pressupostària (perquè els increments salarials es paguen sempre del fons de contingència) arribaran lliures de condicionants o es transferiran d'acord amb nous programes de despesa o noves iniciatives que interferiran en l'autonomia universitària (cas, per exemple, de la part de finançament que prové del pla Serra Húnter, un pla que també altera els processos i procediments de contractació de la universitat, allargant de forma irracional els terminis de les fases de contractació).

AQUESTA HA ESTAT la via principal que s'ha fet servir per a la contractació del relleu generacional a les universitats catalanes, és a dir, del professorat lector. Els concursos d'agregats han respost majoritàriament a l'estabilització de la borsa de professorat interí que es va generar com a conseqüència de les limitacions patides vers la taxa de reposició al llarg dels anys de crisi. Quant als catedràtics, els concursos, per regla general, ho són de promoció, fet que implica

“Seria més efectiu que els rectors passessin al govern la factura de la normativa laboral sobre salaris i contractes dignes

que només en puntuals ocasions es pugui parlar de noves incorporacions.

TOT AIXÒ HA COMPORTAT una inacceptable precarització del professorat de les universitats, així com la instal·lació d'uns salaris mileuristes (en molts casos inferiors) a la base del seu professorat i personal investigador que es poden allargar, fàcilment, per sobre dels 40 anys. En paral·lel, el professorat associat augmenta i els investigadors en formació amb contractes de tres anys venen obligats, amb freqüència, a acabar la seva tesi doctoral a l'atur, tot i que segueixen desenvolupant la seva recerca a la universitat.

MÉS ENLLÀ DELS PROBLEMES de manteniment de les infraestructures, així com de la realitat d'unes matrícules injustament elevades, cal posar de manifest que la manca de relleu generacional de les actuals plantilles de PAS i PDI està portant la universitat pública a viure situacions laborals més pròpies d'universitats i acadèmies privades, a patir un percentatge de temporalitat proper al 60% quant al nombre d'efectius del personal docent i investigador (comptant-hi els investigadors en formació) i al fet que el seu personal rebi uns salaris mileuristes (i no és el pitjor dels escenaris) que no s'ajusten a la qualitat que es correspon amb la posició internacional dels nostres campus.

EL GOVERN, més enllà dels treballs del Pacte Nacional per a la Societat del Coneixement, sembla haver-se decidit pel caràcter estructural dels ajustaments sobre el finançament universitari. Davant d'aquesta realitat, potser seria més efectiu que les rectores i rectors, més enllà de tants titulars reivindicatius, passessin al govern (si el seu compromís de millora de finançament no s'ajusta a les diverses mocions parlamentàries aprovades sobre aquest tema) la factura de l'acompliment de la normativa laboral sobre salaris i contractes dignes.

De set en set

Sara Muñoz

Revisem la immersió

De la mateixa manera que si volem aplicar una recepta de cuina però ens canvien els ingredients haurem de variar el

procés d'elaboració, seria lògic pensar que el model d'immersió lingüística que es va idear el segle passat mereix una sacsejada perquè potser no és tan vàlid com aleshores. Sacralitzar un model d'ensenyament i negar-li la revisió és un error que també ens pot conduir a posar fre a qualsevol millora. Personalment, no he conegut mai un nen o una nena que no domini la llengua castellana per culpa de la immersió lingüística –si passa, examinem-ho també–,

Revisem si us plau el model d'immersió lingüística, però amb els partits ben lluny

però sí, en canvi, puc afirmar amb certesa que els estudiants que no tenen un reforç social i familiar del català no l'arriben a dominar mai, ni tan sols quan a l'escola s'evita la pràctica de saltar al castellà quan no toca. Cap debat que serveixi per millorar les competències lingüístiques de la canalla, també les d'anglès, no hauria d'estar vetat, com tampoc hauria de fer por repensar si serveix el mateix model per a un barri perifèric de l'àrea metropolitana que per a un municipi de la comarca del Berguedà. L'única cosa que realment ens ha d'atemorir és l'ús partidista que darrerament es fa d'aquesta discussió. Precisament per aquest motiu, el que convé és que la reflexió la protagonitzin els que més en saben, de la qüestió, que són els mestres i els lingüistes del país. Així doncs, revisem si us plau el model d'immersió lingüística, però amb els partits polítics tan lluny com sigui possible.

Sísif

Jordi Soler

